

ממלכת מנוחה ורצון

אשרי אדם אשר לבבו ישכיל ויבין וינהיג בביתו, מיד עם ראשית היבנותו, **משטר וסדר של צניעות**. כיצד?

שלא יהא ביתו של אדם רותח כיורה משאון וסאון, המולה ורעש, צווחה וצעקה, בדיבור ובצחוק, בכעס וברוגז.

שלא יהיו באים לביתו אנשים שהם מרדפי הילולא וחינגא.

שלא יהא מתראה בעושר וביקר שבביתו יותר מדי, אפילו תשיג ידו; קל וחומר למי שאין ידו משגת.

אדם שביתו צנוע במאכל ובמשתה ובהקבלת פני אורחים, בדיבור וביחסים שבוין אנשי הבית בינם לבינם ובין אחרים, ושקט ושלווה של מנוחה ורצון שוררים בו תמיד, **כל הבא אל הבית הזה – כבא לחנות של בושם**. אינו יוצא משם עד שמתבשם גם הוא בבושמו של הבית. ובצאתו הוא מברכו: כן תזכו לשנים רבות ולא יפסוק ריח טוב זה מביתכם לעולם!

אין לך סייג יפה לצניעות הבית ולשלוותו, מן הדיבור בקול נמוך, קרוב ללחש מלצעקה. "לא ברעש ד", ולא ברעש ההולכים בדרכי ד', אלא מדברים בקול ענווה, בקול נמוך, קול דממה.

בית שאין בו צווחה, לא צעקה של גיל ולא צעקה של זעם, ואף לא סתם הרמת קול שלא לצורך, בית זה אינו יוצא משלוותו לעולם. השלום ייכון בו תמיד והקול יהא נשמע בו תמיד, מן הפה אל האוזן ומן האוזן אל הלב.

אין המנהג הזה קשה ליודעים את ברכתו. מנהג זה של קול נמוך, אינו נקנה אלא במעט הרגל. כל המרגיל עצמו במנהג זה הוא בא לו בקלות, ואולם הברכה אשר ימצא בו מלוא חופניו, וההנאה שתצא לו ממנו, לו ולאשתו ולזרעם לדורותם – לא תסולא בפז.

(הרב א' כי טוב / איש וביתו)

סוד הצלחת הבית

היסוד לצניעות האישה מונח בפעילותה הביתית. פעילות זו דורשת מידה כה מרובה של מרץ ועבודה מאומצת, ועם זאת היא כמעט בלתי מורגשת כלפי חוץ.

דווקא בשקט ובשלווה של הבית טמון סוד השפעתה של האישה על הצלחת פעולותיו של הבעל ועל החינוך הטוב של הילדים. בנים, ובמיוחד בנות, הגדלים בבית שבו האם ממלאה בצניעות את חובותיה, לומדים לחקות את מידותיה הטובות. מידות אלו משתרשות בקרבם, עד שהופכות לחלק בלתי נפרד מאישיותם.

(הרבנית מי אוקליאסנקי / בתוך: בית ישראל)

חומת הבית

כל חיי האדם מבוססים על שני תפקידים: **"לעבודה ולשמרה"**. בכל דבר המוטל עליו, הוא מגיע להישגים, אך עליו גם לשומרם מכל היזק.

במסגרת הבית, האיש תפקידו הוא לצאת החוצה, לבנות וליצור, ואילו האישה – **"כל כבודה פנימה"**, היא עוסקת בהגדרת הזהות הפרטית, על ידי הקמת המסגרת – הבית, ושמירת ביתה מפני עירוב יתר מן החוץ.

זו הסיבה לכך, שהאישה נקראת **חומה**. היא שומרת את חיי האדם, מאחורי חומת הבית, ויוצרת את המסגרת הפנימית הייחודית. שמירה זו נעשית בעיקר על ידי צניעותה בלבוש ובהנהגה.

(הרב שלגור / אוהל רחל, נספח: כוח הצניעות)

"כל כבודה בת מלך פנימה" – הכתלים, הרהיטים, כלי הבית, הכל מעידים עליה לאמור: **פה יד בת מלך שלטת**.

הענן קשור על האוהל, ענן האצילות והצניעות פרוש על ביתה וסוכך עליו בפני עיני זרים. אמנם אין הבית העברי רשאי להיות מבצר סגור ומסוגר, חכמי המשנה הזהירו: **"יהי ביתך פתוח לרווחה"**, ביתך צריך להיות פתוח בכל שעה לאחיך, למען יוכל להיכנס אליך. אולם מאידך גיסא, אין חיי המשפחה רשאים להיות מוצגים לראווה לעיניים זרות וסקרניות. למשפחה ביתה זהו **בית מקדשה**, מחיצה סוככת תוקם למען תמנע את הזר מחדור למקדש הזולת.

בייחוד היהודים מקפידים על מידת צניעות זו לבל יפרוץ איש לתוך גבול מקדש רעהו. וכבר הטעים זאת בלעם בשבח ישראל: **"מה טובו אוהליך יעקב, ראה שאין פתחיהן מכוונים זה לזה"**.

(הרב יחיאל יעקב וינברג / לפרקים)

מקור האושר

ההצטנעות בתוך הבית היא מקור אושר גדול לאישה, ולבית אשר עליו היא מופקדת. המצויה תדיר בתוך ביתה, ואינה מבקשת שוב ושוב לצאת ממנו, מעידה כי טוב לה בתוך ביתה שלה. אין היא מנותקת מן החברה, אבל בוררת היא את חברותיה בקפדנות. שמחה לארח אותן בביתה, אבל בעדינות ובתבונה מנפה את השיחות המשותפות מדיבורים אסורים, המחללים את אוירת הבית.

המבקשת לערוק מביתה, ומחפשת סיפוק דווקא מחוצה לו, הריהי כמי שיוצאת מבית מרגוע לחפש לה מנוחה במרכזי קניות. **מי שמשכילה להקדיש את מיטב אונה לביתה, משרה בו אווירה של חום ביתי נינוח וניחוח...**

(הרב ב' שצירנסקי / מידות ומעשים)

אמה של מלכות

הגות ומחשבה לנשות ישראל

- בית המלכות -

